

hurá, 1|2017 muzeum!

Břetislav Kužel
– malíř rodné
země

2

Nález
pravěkých hrobů
ve Slatinkách

4

Osobnost
Vítězslav František
Hlaváč

5

Stalo se
před 100 lety
zima 1917

6

Staré jičínské
domy: Hotel
Hušek

7

VÝSTAVA Petr Heber Tvorba z let 1964–2017

Začátek nové výstavní sezóny bude patřit dvěma regionálním výtvarníkům. Vedle Břetislava Kužela, jehož plátna budou prezentována ve výstavní chodbě, se jičínskému publiku v prostoru zámecké galerie představí restaurátor a sochař Petr Heber, který tak oslaví své 75. narozeniny. Retrospektivně pojatá výstava bude mapovat autorovu tvorbu od samých začátků, tedy od roku 1964, až po nejnovější díla.

Petr Heber vytváří své osobité trojrozměrné objekty ze surových materiálů, jakými jsou kov, dřevo a kámen. Zároveň však často využívá předměty z každodenního života, které již nejsou schopny plnit svoji původní funkci. Prostřednictvím recyklace zbytků kovového šrotu, pružin či částí dřevěného nábytku tak vznikají složité kompozice. Vzpomeňme například na již proslulé motorky, roboty, nebo fanatiskní zvířecí či figurální plastiky.

Uchopit Heberovo dílo jako celek však není nikterak jednoduché. Při dalším a dalším pohledu na konkrétní objekt se jeho zdánlivě celistvost podoba tříští v koláž solitérních předmětů. Autor tak záměrně útočí na divákovu vnímání a narušuje stereotypní představy o materiálu a jeho formě. Díky tomu však bude možné i ve známých objektech, které byly například vystaveny na některé z předcházejících Heberových výstav, nalézt nové významy.

Výstava bude otevřena v zámecké galerii od 3. února do 12. března 2017.

VÝSTAVA

Břetislav Kužel – malíř rodné země

Výrazným rysem olejomalb Břetislava Kužela, rodáka z Jičína, který se dlouhou dobu zabýval také tvorbou grafických listů, je stylizace. V záměrném zjednodušování či chcete-li hledání charakteristických rysů zobrazovaných krajín, zátiší či městských panoramat si autor našel svůj svěbytný malířský styl, ke kterému hledal cestu již od raných let.

Břetislav Kužel se narodil v Jičíně roku 1939. Bez klasického akademického vzdělání, ovšem vybaven znalostmi, které získal soukromě u akademického malíře Jiřího Lízlera, se stal malířem známým za hranicemi regionu. Jak sám říká, velmi důležitou se pro něj stala návštěva Francie, kterou mohl díky svým sportovním aktivitám uskutečnit již v sedmdesátých letech. Setkání s francouzským prostředím a soudobými uměleckými přístupy se pro jeho další tvorbu stalo zásadním inspiračním zdrojem. Ten je stále patrný i v nejnovějších pracích, které budou prezentovány v rámci této výstavy.

Jako dlouholetý člen Podkrkonošských výtvarníků, jejichž domovinou je Nová Paka, se Kužel pravidelně podílí na přípravě společných výstav, kterým často předchází malování v přírodě. Účastní se však i dalších mezinárodních plenérů, konkrétně můžeme jmenovat ten jičínský či plenér v Červené Třešně. V souvislosti s ní stojí za zmínku tamější divadelní soubor, pro který Břetislav Kužel napsal tři hry s malířskou tematikou.

Výstava se koná ve výstavní chodbě muzea od 20. ledna do 26. února 2017.

Břetislav Kužel, Duo Drdolos, 2016, olej, plátno, 80 x 70 cm.

VÝSTAVA

Svetom, moje, svetom ...

O slovenských drátenicích

Drátenictví je příběh o nevyčerpatelné schopnosti člověka přetvářet a vyrábět nové a krásné v nepřetržité kontinuitě. Přesvědčí nás o tom výstava zapůjčená ze Slovenského národního múzea v Martine, která souborně představuje přehled o historii drátenictví na Slovensku, jeho rozšíření a zániku, bohatě doplněná ukázkami drátenické výroby ze sbírek martinského muzea.

Slovenští dráteníci představovali v minulosti významný fenomén nejen v Evropě, ale také v zámoří. Vznik drátenictví je datován ke konci 17. století. Z této doby se dochovaly také první písemné záznamy o drátenické práci spojené s podomními opravami a zpevňováním kuchyňského nádobí způsobem oplétání měkkým železným drátem, opravami zemědělského nářadí atd. Vedle domácí, celoročně vykonávané drátenické činnosti se začala objevovat také vandrovní forma řemesla, která postupně převládla. Kolébkou drátenictví se stala oblast severozápadního Slovenska, oblast bývalé Trenčianské stolice a Kysuc, tedy okolí Čadci, Žiliny, Martina a Považské Bystrice. Na východě Slovenska to pak byla oblast Spiše.

Rozšíření a rozkvět drátenického řemesla nastal od poloviny 19. století, kdy dráteníci obohatili nabídku také o vlastní výrobky z drátu a plechu, ať už to byly nejrůznější háčky, věšáky, klece pro ptáky, pastičky na myši, podnosy, síta, kvedlačky, lopatky, struhadla, pekáče a další kuchyňské náčiní. Vyráběli nejen užité předměty,

ale zaměřili se také na předměty čistě dekorativního charakteru, v nichž mnozí dosáhli naprostého mistrovství a osobitého výtvarného projevu. Největšího rozkvětu dosáhlo drátenictví na přelomu 19. a 20. století.

Jednotlivci i skupiny řemeslníků vandrovali po území celé Evropy, Malé a Střední Asie, Blízkého východu, severní Afriky i Ameriky. Někteří se v těchto oblastech také trvale usadili, zakládali malé drátenické dílny, z nichž v některých případech vznikly velké průmyslové firmy.

Kolem roku 1918 omezila tovární výroba plechového nádobí drátenickou produkci a po 2. světové válce drátenictví ve své původní formě prakticky zaniklo. Oživení nastalo až od 60. let 20. století, ale teprve v 90. letech 20. století nejprve na Slovensku a posléze i v českých zemích získalo drátenictví svěbytnou formu v podobě řemeslné, umělecké i amatérské.

Prostřednictvím textů, obrazové dokumentace a originálních exponátů představíme ve výstavní chodbě jičínského muzea kraj dráteníků, jejich život, práci, cesty, ale i rozmanitý sortiment výrobků, který se mění a vyvíjel podle vkusu a požadavků zákazníků.

Výstavu můžete navštívit od 10. března do 23. dubna 2017 ve výstavní chodbě jičínského muzea.

VÝSTAVA

Jindřich Štreit

Fotograf Jindřich Štreit patří k předním českým dokumentaristům. U nás i v zahraničí se stal známým zejména díky zachycování života na českém venkově, kterému se věnuje už od sedmdesátých let.

Dalším jeho silným tématem je zobrazování skupin tzv. na okraji společnosti. Cykly fotografií z věznic, handicapovaných či drogově závislých lidí v poslední době doplnil sérií o lidech bez domova, se kterou slaví velké úspěchy.

Vesnici však Štreit nikdy neopustil. Nadále tak podniká hledání obyčejných životních situací, které vystihují charakter venkova, a stávají se v jeho fotografiích věčnými. Hledání, které je dlouhou cestou od osobního poznání fotografovaných lidí, až po samotné zvěšování. Podobně se ostatně snaží pracovat také u ostatních témat, i v zahraničních dokumentárních projektech, kterými se zabývá od devadesátých let. Jindřich Štreit ovšem není jenom fotografem, ale také pedagogem. Svoji pedagogickou činnost však byl nucen po roce 1982 přerušit. Jeho fotografie prezentované na nepovolené výstavě neoficiálních výtvarných umělců na tenisových kurtech v Praze totiž vzbudily pozornost tajné policie, což vedlo k jeho zatčení, odsouzení k podmíněnému trestu a dalším perzekucím.

Dnes Štreit vyučuje na Institutu tvůrčí fotografie v Opavě a ročně pořádá desítky výstav. Ta v zámecké galerii v Jičíně bude koncipována jako výběr z tvorby a představí tak fotografie z počátků, i ty nové zobrazující lidi bez domova.

Výstava se bude konat od 17. března do 23. dubna 2017 v zámecké galerii.

Spolupráce jičínského muzea se Slovenským národním múzeom

Už delší dobu se pokoušíme navázat spolupráci s paměťovými institucemi ze slovenského partnerského města Martin. V roce 2015 jsme se společně s jinými institucemi podíleli na přípravě výstavy, která mapovala průběh 1. světové války v městech, která jsou partnerskými městy právě slovenského Martina. Výstava se uskutečnila na podzim roku 2015 v Martině.

V roce 2016 jsme navázali kontakt se Slovenským národním múzeom – Etnografickým múzeom v Martině. Zaujala nás výstava o historii slovenského drátenictví, které muzeum v minulých letech uspořádalo a kterou bychom chtěli v roce 2017 ukázat i jičínskému publiku. Výstava s názvem Svetom, moje, svetom podává stručný přehled o historii slovenského drátenictví, přes rozšíření a rozkvět na konci 19. století až po jeho postupný zánik. Výstava představí život slovenských dráteníků, kraj a podmínky, ze kterých vzešli, jejich život, práci i cesty, na které se vydávali. Ve výstavní chodbě budou vystaveny

originální exponáty, poukazující na rozmanitost výrobků, které se měnily a vyvíjely podle vkusu a požadavků zákazníků. Výstava byla prezentována na několika místech v zahraničí, uskutečnila se ale také v některých institucích v České republice.

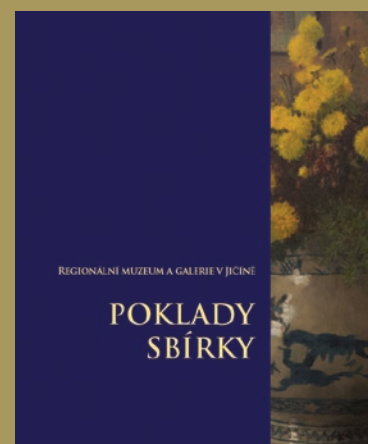
Na podzim loňského roku jsme se vydali do slovenského Martina domluvit veškeré organizační náležitosti k uspořádání této výstavy v Jičíně. Dostalo se nám vřelého přijetí a byli jsme mile překvapeni vstřícností, se kterou se nám slovenská instituce rozhodla celou výstavu pro příští rok zapůjčit. Dvoudenní návštěva Martina tak vedla ke konkrétnímu naplánování výstavy, která se v našem muzeu uskuteční ve dnech 10. 3. – 23. 4. 2017.

Návštěva Slovenského národního muzea v Martině byla částečně financována z grantu města Jičína.

Michal Babík

NOVÉ PUBLIKACE

Poklady sbírky

Naše instituce se v posledních letech pokouší dát větší důraz na svou galerijní činnost. V minulých letech jsme uspořádali dvě velké výstavy z našich sbírek, vůbec poprvé v historii naší organizace jsme mohli jako kurátora zaměstnat kunsthistorika s vysokoškolským vzděláním, který má ve správě celou galerijní sbírku.

Pokusili jsme se uspořádat několik alespoň z našeho pohledu hodnotných výtvarných výstav. Větším způsobem jsme se pokusili také věnovat galerijní edukaci, která má výtvarné výstavy blíže přiblížit směrem ke školní mládeži.

Dalším, logickým krokem proto bylo vydání katalogu ze sbírek naší galerie. Autorem textu je Mgr. Lenka Patková. Představuje v něm historii galerijní činnosti naší instituce a také galerijní sbírku, nechybí zde ani stručné medailóny nejvýznamnějších autorů zastoupených svými díly ve sbírce. Plnohodnotnou součástí publikace jsou vedle textů také kvalitní fotografie jednotlivých uměleckých exponátů. Publikace by nevěznila nebyť podpory Ministerstva kultury České republiky.

Publikaci lze zakoupit ve vstupní hale jičínského muzea.

Obr. 4 Hrob č. 529

Obr. 1 Hrob č. 513

Obr. 2 Hrob č. 514

4

Nález pravěkých hrobů ve Slatinkách

Asi půl kilometru východně od vsi Slatinky na Jičínsku leží zemědělský areál Slatinky. Zde v těsné blízkosti bioplynové stanice započala loni na podzim dostavba střediska živočišné výroby. Rozsáhlé staveniště postupně prozrazovalo historii této pozoruhodné lokality na mírném svahu nad říčkou Cidlinou.

K četným pracovním povinnostem jičínských muzejních archeologů tak přibýly další pozoruhodné starosti. Nejstarší mimořádně vzácné nálezy dokládají přítomnost lovců z období mladého paleolitu (starší doba kamenná), dále pohřebiště ze sklonku eneolitu (pozdní doba kamenná), sídliště z doby halštatské (starší doba železná) a doby laténské (mladší doba železná). Každá skupina těchto nálezů je mimořádně zajímavá a obsahuje pozoruhodné nálezy. Následující řádky čtenáře seznámí pouze s pozůstatky hrobů z eneolitu, které většinou připisujeme kultuře se zvoncovitými poháry.

Celkem jsme zjistili 6 kostrových hrobů. Kosterní pozůstatky byly spíše špatně zachovalé, výjimkou jsou lépe zachovalé hroby označené č. 527 a 529. První odkrytý hrob č. 513 (obr. 1) obsahoval bohatou pohřební výbavu zemřelého, ale kosti se až na několik zubů a fragmentů lebky nezachovaly. Pozůstalí vložili pohřbené ženě k nohám keramickou mísu (č. 1), přeslen (č. 5) a džbáněk (č. 2), za zády měla konvici a přibližně u pasu pazourkovou srpovou čepelku. A proč si myslíme, že se jedná o ženu? Několik fragmentů zubu dokládá polohu těla zemřelé. Tělo bylo vzhledem k velikosti hrobové jámy ve skrčené poloze, orientované hlavou k jihu a nohama k severu. Lidé kultury se zvoncovitými poháry pohřbívali takto právě ženy, muže naopak. Čili: ženy na pravém boku, hlavou k jihu – nohama k severu a pohledem směřujícím k východu; muži na levém boku, hlavou k severu – nohama k jihu a pohledem

směřujícím taktéž k východu. Mrtví vždy hledí k východu.

O něco lépe byly zachovány kosti v sousedním hrobě č. 514 (obr. 2). Zde byla zachovalá lebka, fragmenty kostí horních a dolních končetin. Poloha zemřelého prozrazuje, že se jedná o muže, kterému pozůstalí vložili do hrobu mísu (č. 1) a džbáněk (č. 2). Zajímavý je také fakt, že tento hrob ležel v ose, jen asi 2 m severně od předešlého hrobu č. 513.

Téměř kompletní kostra se zachovala v hrobě označeném č. 527 (obr. 3). Zde bylo tělo opět ve skrčené poloze položeno na pravý bok, hlavou k jihu. V klínu mezi stehenními kostmi a kostmi bérců

Obr. 3 Hrob č. 527.

Obr. 5 Hrob č. 596

byla nalezena mísa a uvnitř ještě džbáněk. Dle polohy těla usuzujeme, že se jedná o ženu. Nedaleko, opět v ose hrobu, byl zjištěn hrob č. 529 (obr. 4) s dobře zachovalou kostrou, který přisuzujeme opět ženě. Bohatou pohřební výbavu v podobě džbáněčků a konvice měla pohřbená vložena za zády.

Další hrob označený č. 596 (obr. 5) byl opět špatně zachovalý. Pozůstatky lebky, páteře a horních končetin nám dovolují určit polohu těla: skrčené na pravém boku s hlavou přibližně k jihu. Pohřební výbavu připomíná několik keramických střepů nalezených za hlavou zemřelé. Všechny výše popsané hroby ležely přibližně v jedné ose s různými rozestupy a tvořily jednu skupinu. Původně byly jistě kryty mohylami, které se v důsledku postupné eroze nedochovaly.

Další hrob označený č. 584 ležel více na západ a obsahoval pouze pozůstatky zubů a horní končetiny. Orientace zemřelého je odhadována odlišně od předešlých. Zemřelý byl vybavený kamennou sekerkou. Je možné, že hrob náleží kultuře se šňůrovou keramikou.

Mnohem více informací o tomto pozoruhodném nálezů budeme znát až po dokončení antropologického rozboru kosterních pozůstatků. Pokud to zachovalost kostí dovolí, dozvíme se více o skutečném pohlaví pohřbených jedinců, jejich věku dožití, popřípadě jejich zdravotní stav. Další důležité informace přinese rozplavení hliněné výplně hrobů a izolování rostlinných makrozbytků a dalších nálezů. Výzkum pohřebiště kultury se zvoncovitými poháry (ca 2500–2300 př. Kr.) tedy stále probíhá v laboratořích. Na závěr zbývá dodat, že podobný nález byl na Jičínsku učiněn naposledy před 2. světovou válkou.

ZE SBÍREK MUZEA Soudkovka žebernatá

Přestože sbírka Vítězslava Františka Hlaváče byla již ve 30. letech minulého století přesunuta do Hradce Králové, i naše muzeum se může chlubit několika položkami s Hlaváčovým jménem. V přírodovědném depozitáři RMaG v Jičíně je uložena malá sbírka malakologická, tvořená 87 schránkami mořských i našich suchozemských a sladkovodních měkkýšů. Na 11 z nich můžeme najít informaci o tom, že ulitu sbíral i určil Hlaváč.

Jednou z těchto položek jsou i ulity českého plže soudkovky žebernaté (*Sphyradium doliolium*), uložené ještě pod starým českým názvem zrnovka soudkovitá. Jedná se o drobného hlemýždě s válcovitou, zužující se ulitou a trojzubým ústím. Ulita tohoto „šnečka“ dosahuje velikosti pouhých 5 mm. Soudkovka je obyvatelem teplých sutových lesů, zejména vyhledává místa s vápencovým podloží. Naše tři exempláře pocházejí z Kumburku. Biologie těchto drobných měkkýšů není příliš prozkoumána, ale pravděpodobně se tento druh živí rozkládajícími se částmi rostlin.

Sbírka ulit měkkýšů byla návštěvníkům jičínského muzea představena v roce 2012 na výstavě „Domky z perleti“. Bohužel drobné, i když tvarově překrásné, ulity našich suchozemských druhů byly vedle barevných a velkých mořských zástupců skupiny měkkýšů mnohým návštěvníkem přehlédnuty. Přesto i oni mají velký význam, protože jsou významnými indikátory čistoty našeho prostředí. Z negativního hlediska pak můžeme připomenout fakt, že měkkýši jsou přechodnými hostiteli mnoha parazitů, kteří v dalších stádiích svého vývoje napadají obratlovce.

Z hlediska zcela lidského bych ještě ráda připomněla starší i soudobá překrásná česká jména našich plžů. Jistě nikoho nezapomene název hlemýžď zahradní, ale předpokládám, že každý musí zatoužit na vlastní oči spatřit údolníčka drobného, hladovku toulavou či zuboušku trojzubou.

Petra Zíková

OSOBNOST Vítězslav František Hlaváč (1899 Lázně Bělohrad – 1959 Opočno)

Nejen jičínské gymnázium, ale i bývalý učitelství ústav vychovaly mnohé významné osobnosti nejruznějších oborů. Jedním z nich byl i Vítězslav František Hlaváč.

V. F. Hlaváč se narodil 19. srpna 1899 v Lázních Bělohrad. Po maturitě na jičínském učitelském ústavu působil jako učitel a později jako řídící učitel na několika státních obecních školách východních a severních Čech, mimo jiné i v Lázních Bělohrad a v Brtvi.

Hlavním zájmem jeho života ale byly přírodní vědy, vytváření sbírek přírodnin a jejich prezentace prostřednictvím výstav a muzejních expozic. Hlaváčovo jméno tak stojí nejen za vznikem Hlaváčova přírodovědného muzea v Lázních Bělohrad, ale i za řadou výstav, jako např. Příroda Podzvičinska, Přírodověda severovýchodních Čech, či za menšími výstavami entomologickými, geologickými a malakologickými.

Sbírky již zmíněného Hlaváčova přírodovědného muzea dosahovaly ve 20. letech minulého století úctyhodného rozsahu 10 000 kusů a staly se

základem sbírky muzea v Hradci Králové. Právě tomuto prvnímu hradckému muzeu, umístěnému nejprve v bývalé radnici na Malém náměstí, Vítězslav Hlaváč řediteloval v letech 1939 až 1947.

V. F. Hlaváč byl i významným vědcem a to v oblasti zkoumání měkkýšů, tzv. malakologii. Napsal řadu vědeckých pojednání o recentních i kvartérních měkkýších a dopisoval si s řadou významných světových odborníků. Významně spolupracoval též s odborníky z Národního muzea v Praze.

V roce 1947 byl V. F. Hlaváč bez bližšího vysvětlení zbaven funkce ředitele Muzea v Hradci Králové a přesunut na místo učitele malotřídky v Klášterci nad Dědinou u Dobrušky. Až do svého předčasného odchodu (zemřel v pouhých 60 letech) vytvářel V. Hlaváč další novou sbírku přírodnin ve svém služebním bytě ve škole, kde učil. Obětavě, často za své vlastní finance, se staral i o ochranu přírody a školní vzdělávání v oblasti přírodních nauk.

Petra Zíková

VÁNOČNÍ DÍLNY

I tento rok uspořádalo jičínské muzeum v adventním čase tradiční vánoční dílničky. Zúčastnit se mohli nejen žáci ze základních škol, ale také zájemci z řad veřejnosti. Letošním tématem byla výroba podmalby na sklo dle tradičních lidových motivů.

Dílny byly součástí výstavy Lásky k rodné zemi: J. V. Scheybal – malíř, kreslíř, dokumentátor a sběratel a zájemci si tak mohli život a dílo tohoto všestranného umělce a znalce lidové kultury prostudovat na vystavených panelech. Dílen se zúčastnilo přes 180 žáků základních škol a přes 60 návštěvníků, kteří si přišli vyrobit obrázek na sklo z vlastní iniciativy. Zhotovené podmalby si každý mohl odnést domů a obdarovat jimi své blízké, nebo si ozdobit svoji domácnost. Adventní náladu podtrhly vánoční koledy a příjemná atmosféra plná kreativity a vzájemného souznění.

STALO SE PŘED 100 LETY

zima 1917

V lednu roku 1917 zahájil mistr tance MUC. Bohumil Jůza šestinedělní studentský i elitní taneční kurs. • 13. ledna se konal koncert Olgy Borové-Valouškové, která se narodila v roce 1886 v Jičíně a byla altistkou Národního divadla v Praze. Operní pěvkyně vystoupila v Jičíně poprvé. • 19. ledna uplynulo 40 let od úmrtí českého básníka a redaktora Antonína Štraucha, rodáka z Jičíněvsi. V roce 1888 byl slavnostně odhalen jeho pomník na Čerovce. • 23. ledna zavítala opět do Jičína divadelní společnost pí A. Konětopské-Havlíčkové. Jako host této společnosti vystoupil i známý herec operního divadla Smíchovského pan Vydra. • 1. února pořádal Spolek turistů v Jičíně hojně navštívenou přednášku „Cesta jižní Afrikou“. Další chystanou přednáškou byla přednáška Dr. Absolona o podzemních útvech Moravského krasu. • 5. února se v Jičíně konal výroční trh. • V Jičíně fungovala Lidová kuchyně. Denně se zde vařilo 2000 obědů pro dospělé a více než 600 polévkových večeří zdarma pro školní děti z nemajetných rodin. • Jičínské noviny v únoru 1917 uvedly počet sirotků a polosirotků podle údajů sebraných

do června 1916 s tím, že většinou jde o sirotky po padlých vojinech. V jičínském politickém okrese se nacházelo 298 polosirotků do 6 let a 908 polosirotků do 14 let, úplných sirotků do 6 let bylo 55 a do 14 let 122. • Školní vyučování trpělo různými válečnými nesnázemi. Mnoho učitelů bylo ve vojenské službě, někde byly stále zabrány školní budovy. V lednu a únoru bylo na 16 školách v jičínském okrese přerušeno pro nedostatek topiva vyučování. • 22. února shořela stodola v Robousích, patřící knížeti Trauttmansdorffovi. Škoda byla vyčíslena na 80 tisíc K. • Čeští lidé se doma v zázemí radovali z porážek rakouské armády. Četnými anekdotami zesměšňovali císaře a generály a tajně pomáhali ruským zajatcům. Objevovaly se posměšné nápisy. Například na soše sv. Václava v Jičíně se objevil nápis: „Co zde stojíš, chop se meče, nevíš, že nám do bot teče?“. • 23. února se znovu otevřely parní, vanové a lidové jičínské městské lázně. • Na přelomu února a března došlo v okolí Jičína k několika krádežím medu přímo z úlů, přičemž byly některé roje včel zničeny. Došlo také ke krádeži husy. • 8. března se odbývala vojenská

klasifikace koní v Jičíně. Svedeno bylo 245 koní. • 28. března zemřela ve věku 50 let Růžena Musilová, choť c. k. dvorního rady v Jičíně a matka architekta Čeňka Musila.

Gabriela Brokešová

Edukační programy

V rámci aktuálních výstav připravuje RMA G také edukační programy určené školám. Tentokrát byly připraveny pro výstavu *Jeden den ve středověku očima hrnčíře východočeského městečka* a pro výstavu *František Kaván – Krajinou domova*.

Archeologickou výstavu *Jeden den ve středověku očima hrnčíře východočeského městečka*, která probíhala od 6. října do 13. listopadu ve výstavní chodbě muzea, tak měla možnost navštívit nejen veřejnost, ale také žáci okolních základních škol.

Program k výstavě byl koncipován do dvou okruhů – teoretického a praktického.

Žáci byli rozděleni do dvou skupinek, které se v polovině vystřídaly, aby nikdo nepřišel o žádnou část programu. Jedna skupina absolvovala komentovanou prohlídku výstavy, kde se přímo od středověkého hrnčíře Jana srozumitelnou formou dozvěděla základní nástin keramické výroby a postup prací ve středověké hrnčířské dílně. Druhá skupina se pod vedením zkušeného lektora seznámila se zásadami tvarování hrnčířské hmoty na kruhu, tzv. „uchacením“, a přípravou hliněného pozitivu z formy kamnářské kachle. Každý z žáků si mohl prakticky vyzkoušet práci na elektrickém i kopacím hrnčířském kruhu a to byla největší zábava. Programu se zúčastnilo přes 250 dětí.

Svého edukačního programu se dočkala i podzimní výstava malíře a básníka Františka Kavána, kterého jsme si v letošním roce připomněli u příležitosti oslav jeho dvojitého jubilea. Doprovodný program k výstavě *František Kaván – Krajinou domova* navštívil přes 180 dětí ze základních a mateřských škol. Komentovaná prohlídka pomohla žákům proniknout do nitra Kavánových náladových krajin a poznat jejich nadčasovou krásu. Děti se seznámily s autorovým životem a tvorbou a na závěr si v rámci aktivizační činnosti vyzkoušely vlastní originální tvorbu podle zvolených obrazů Kavánovy krajiny.

Teoretická a praktická část programu k výstavě *Jeden den ve středověku očima hrnčíře východočeského městečka*.

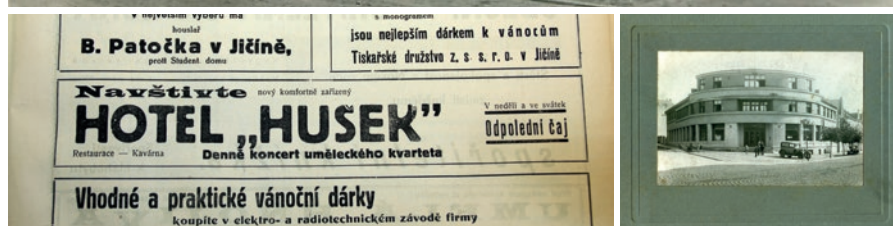

Doprovodný program k výstavě *František Kaván – Krajinou domova*.

Lucie Stránská

Hotel Hušek, 30. léta 20. stol. Reklama z časopisu Krakonoš z 8. 12. 1928.

STARÉ JIČÍNSKÉ DOMY Hotel Hušek na rohu ulice Denisovy a Fügnerovy

V roce 1925 zakoupil pozemek č. 854/11 hostinský Rudolf Hušek se svou manželkou Františkou a vystavěl zde hotel podle plánů Ing. Čenka Musila, které jsou datované březem 1928. Slavnostně byl hotel otevřen 17. 11. 1929, ačkoliv se původně uvažovalo o termínu 28. 10. V suterénu se nacházely dílny, sklady a veškeré technické zázemí hotelu, jako například: prádelna, žehlárna, sklep, chladárna, místnosti, kde byly umístěny potraviny, zelenina, palivo atd. V 1. patře byly pokoje pro hosty a v 2. patře, které nepokrývalo celou budovu, měl své zázemí personál. Patrová nárožní půlkruhovitá budova byla rozsáhlejší do ulice Denisovy. Hotel Hušek nabízel kavárnu, restauraci, taneční sál, pohodlně zařízené pokoje, klubovny, salonky a také v Jičíně největší turistickou noclehárnu pro 200 lidí. V době první republiky patřil k nejmodernějším ve městě, byl vybaven i ústředním topením. Pozici kuchařky zde zastávala například Marie Donátová ze Štídel. Hotel byl sídlem Strany národních socialistů, scházeli se zde esperantisté, lékaři, zubní technici, šachisté, čsl. obec legionářská a mnoho dalších seskupení.

Ve čtvrtek 6. 2. 1936 byl ve veřejné dražbě hotel prodán. Odhadní cena byla 1 262 988,90 Kč. Dražil pouze Jičínský úvěrní ústav. Nejnižší podání činilo 841 525,95 Kč. Vydražitel přihodil pouhých 4,05 Kč. Manžele Huškovi zastupoval JUDr. Šindelka. Huškovi měli v té době vysoké půjčky především u Obecní spořitelny

jičínské, Občanské záložny a také u Jičínského úvěrního ústavu. Svůj původní rozpočet na správu hotelu překročil Rudolf Hušek z plánovaných 1 200 000 Kč na 2 miliony korun. Ačkoliv měl hotel přízeň veřejnosti i největší odbyt piva v Jičíně, zatížení bylo příliš vysoké. Rudolf Hušek otevřel poté svůj podnik v hostinci „V Lázních“. Od roku 1941 bylo jeho jméno dlouho spojeno s bývalým hostincem „U Špillarů“ č. p. 152, také na Husově třídě, kterému se říkalo „U Hušků“. Byl znám i pod názvem „Restaurace Sport“.

Bývalý hotel Hušek velkým nákladem zrenovoval a již o velikonočních svátcích roku 1936 znovu otevřel Emil Kohl, bývalý nájemce „Grandhotelu Praha“ a hotelu „Beránek“ umístěného na Žižkově náměstí. Budova byla přejmenována na „Slavii“. „Smíchovské pivo přímo teklo a jeho výborná jakost nalezla tolik ctitelů, že byly všechny místnosti přímo nabyty“ (Krakonoš LVI., 19. 4. 1936, č. 26, s. 3).

V roce 1939 získal dům Ing. Stanislav Knotek s manželkou Žofíí, kteří Slavii pronajali od 1. 7. 1939 Bedřichu Procházkovi z Teplic, který se prokázal jako hotelový odborník se zahraničními zkušenostmi. V 2. polovině 20. století byl hotel znám pod názvem „Slavie“ a svému účelu sloužil až do konce 20. století. V současné době je sídlem různých soukromých firem.

Hana Fajstauerová

KRÁTCE Z MUŽEA

Na začátku října proběhla v naší instituci kontrola sbírek, kterou pravidelně vykonává náš zřizovatel – Královéhradecký kraj. Nebylo shledáno pochybení.

V závěrečném čtvrtletí loňského roku bylo dojednáno, že všechna muzea zřizovaná Královéhradeckým krajem postupně od nového roku začnou používat nový muzejní systém evidence MUSAION. Nový program nahradí stávající evidenci v programu Bach.

Ve dnech 2.–3. listopadu pracovníci jičínského muzea zavítali do slovenského města Martin. Cílem návštěvy byly organizační záležitosti spojené s výpůjčkou výstavy o drátenictví v příštím roce.

V listopadu se v našem muzeu natáčela část divácky úspěšného pořadu o vaření „Prostřeno“.

Pokračovaly přípravy konference s názvem Václav Chaloupecký a otázky české a slovenské historiografie a kultury. Konference se bude konat 21.–22. dubna 2016 v Porotním sále jičínského zámku.

V listopadu se v Praze konala mezinárodní konference Muzeum a změna. Letošního ročníku tohoto setkání s podtitulem „Vliv demografických změn na společenskou roli muzeí“, se zúčastnili také zástupci naší instituce.

Naše historičky Mgr. Hana Fajstauerová a Jana Kořínková uspořádaly 30. listopadu tradiční předvánoční setkání kronikářů. V programu vystoupil mj. František Mikule, který přednesl příspěvek o smírčích křížích.

V prosinci se také posunul proces zápisu sbírky bývalého muzea v Kopidlně do Centrální evidence sbírek. Za účelem obhajoby tohoto kroku byli pozváni zástupci naší instituce na Ministerstvo kultury ČR.

Na konci minulého roku byl ve výkopu pro septik u hvězdárny nalezen hromadný hrob s pozůstatky 50 až 60 těl, většinou mladých mužů. Jedná se pravděpodobně o vojáky z období 18. nebo 19. století. Bližší určení nalezle prozradí až následný antropologický výzkum kostí a časové zařazení předmětů (převážně knoflíků), patřících nejspíše k vojenské výstroji.

UDÁLOSTI V OBRAZECH

VÝSTAVY

leden-
březen 2017

VÝSTAVY

GALERIE

Petr Heber
– tvorba z let 1964–2017
(3. 2. – 12. 3. 2017)

Jindřich Štreit
– výběr z tvorby (fotografie)
(17. 3. – 23. 4. 2017)

VÝSTAVNÍ CHODBA

Břetislav Kužel
– malíř rodné země
(20. 1. – 26. 2. 2017)

**Svetom, moje, svetom –
O slovenských drátenicích**
(10. 3. – 23. 4. 2017)

PŘEDNÁŠKY

Alžběta Kulišková:
**Scheybalovi – Z jablonecké
fary do turnovského muzea**
(17. 1. 2017 od 17 hod. v zámecké
galerii)

KOMENTOVANÉ PROHLÍDKY VÝSTAV S AUTOREM

Břetislav Kužel:
Břetislav Kužel
– malíř rodné země
(7. 2. 2017 v 17 hod., výstavní
chodba muzea)

Petr Heber:
Petr Heber
– tvorba z let 1964–2017
(28. 2. 2017 v 17 hod., zámecká
galerie)

Změna akcí vyhrazena.

Vánoční dílny k výstavě *Láska k rodné zemi: J. V. Scheybal* – malíř, kreslíř, dokumentátor a sběratel, téma: podmalba na sklo.

Vernisáž výstavy *Láska k rodné zemi: J. V. Scheybal* – malíř, kreslíř, dokumentátor a sběratel.

Vernisáž výstavy *Zlatá éra českého filmového plakátu*.

Program pro školy *Plakát jako fenomén doby* k výstavě *Zlatá éra českého filmového plakátu*.

Vernisáž výstavy *František Kaván – Krajinou domova*.

Přednáška PaedDr. Jana Luštinice „*František Kaván Na vzduchu domova*“.

Přednáška *František Mikule: Smírčí kříželů pověsti aneb vraždy a jiné nepravosti okolo křížů*.

Přednáška manželů Kláry a Pavla Bezděčkových: *Splněný sen aneb Jambo, karibu Kenya!*